

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

7 maart 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, HUISVESTING EN STEDELIJK BELEID

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de verhoging van de provinciale belastingen

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het tijdelijk woonrecht in Doel

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid

Woensdag 7 maart 2001

VOORZITTER : De heer Jan Penris

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 11.43 uur.*

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de verhoging van de provinciale belastingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de verhoging van de provinciale belastingen.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, mijn vraag heeft betrekking op de belastingverhogingen op lokaal vlak. Daar verwijst men naar de vermindering van het provinciefonds en naar een vermeerdering van de taken die door het federaal en gewestelijk niveau aan de steden en gemeenten en de provincies worden opgelegd.

Op een bepaald moment hebben de provincies zich opnieuw geprofileerd. Het debat over het al dan niet behouden van het provinciaal niveau of een ander intermediair niveau is voorlopig gestaakt. Er is een *modus vivendi* gevonden door de intermediaire en de provinciale niveaus compatibel te maken op grond van subsidiariteit en met toegewezen bevoegdheden. Het is dus een kerntakendebat.

De nieuwe voorzitter van de Vereniging van de Vlaamse Provincies heeft gesteld dat de provincies te bescheiden zijn en moeten losbreken. In de periode na de verkiezingen van oktober 2000 voerden de provincies plots een resem belastingverhogingen door. Tegelijkertijd worden via de media de be-

lastingbetalers voorbereid op een verhoging van de gemeentelijke belastingen, omdat bepaalde federale en gewestelijke meerkosten op de gemeenten worden afgeschoven. De burger heeft gekozen voor mensen die enerzijds heroïsche debatten voeren over belastingverminderingen en anderzijds praten over belastingverhogingen. Voor die burger is het batig saldo op het einde belangrijk.

De bestendige deputatie van Vlaams-Brabant heeft forse verhogingen doorgevoerd, en die overstijgen het oorspronkelijk doel van de Vlaamse regering en van de bevoegde minister om het provinciefonds met 1 miljard frank te verminderen, gelet op de aanwezige reserves. De minister-president heeft – in een al dan niet onbewaakt ogenblik – aan de Vlaamse regering voorgesteld om die 1 miljard frank niet van het provinciefonds af te romen, op voorwaarde dat de Vlaamse provincies hun belastingen niet verhogen. Dat is een dovemansgesprek gebleken, want de belastingen zijn al verhoogd.

Meent de minister niet dat die belastingverhogingen lijnrecht ingaan tegen het Vlaamse voornemen om het fiscale klimaat voor de burgers en de ondernemingen te verbeteren ? Hoe beoordeelt de minister de stelling dat de decretale verplichtingen voor de provincies sterk zijn toegenomen ? Dat is ook een van de aanleidingen voor meer fiscaliteit. Werd dit gekwantificeerd ? Vond recent overleg plaats met de provincies over hun beleidsintenties ? Zo ja, wat zijn de resultaten ?

Ik meen te weten dat er op 15 januari een gesprek was tussen de minister en een aantal gedeputeerden. Heeft dat iets opgeleverd ? Hoe ziet de minister deze belastingverhoging in het licht van het kerntakendebat, waarbij aan de provincies, als intermediair bestuursniveau, specifieke taken zouden worden toebedeeld ?

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, collega's, de meeste Vlaamse provincies hebben reeds beslissingen genomen voor het jaar 2001. Vier provincies hebben de belastingen verhoogd, met name Antwerpen, Oost-Vlaanderen, Vlaams-Brabant en West-Vlaanderen. Limburg heeft geen aanpassing doorgevoerd, maar heeft op de uitgaven bespaard. In de vier provincies die tot een belastingverhoging beslisten, is de doorgevoerde aanpassing aanzienlijk. De belastingverhoging bedraagt 20 tot 25 percent.

In Antwerpen gaan de opcentiemen naar 290, dat is een stijging met 60. Oost-Vlaanderen verhoogt met 50 naar 295. Vlaams-Brabant komt aan 332, dat is een stijging met 50. West-Vlaanderen stijgt met 75 tot 320. In Limburg blijven de opcentiemen op 300. In Oost-Vlaanderen wordt, behalve de opcentiemen op de onroerende voorheffing, ook de algemene provinciebelasting verhoogd. Deze verhoging levert 170 miljoen frank op.

De provincies motiveren de belastingverhoging vanuit budgettaire redenen. Zij stellen dat deze aanpassingen nodig waren om de begrotingen in evenwicht te houden. Ik stel vast dat het resultaat van de begrotingen zeer goed blijft, met reserves van meer dan 1 miljard frank. In de meerjarenplanning stellen wij vast dat bij alle provincies het algemeen overschot heel klein is en dat de reservefondsen worden aangesproken om het resultaat positief te houden. Wij moeten er echter rekening mee houden dat bij alle provincies het resultaat van de rekening telkens veel gunstiger is dan dat van de begroting.

Als bijzondere reden voor de belastingverhoging verwijzen de provincies naar de vermindering van het provinciefonds. Vlaams-Brabant wijst daarnaast op de oprichting van een nieuw provinciehuis, waarvoor ook middelen in een reservefonds werden samengebracht.

We stellen vast dat de bijkomende opbrengst voor de vier provincies tot drie maal hoger is dan de vermindering van het provinciefonds. In Antwerpen belooft de vermindering van het provinciefonds 236 miljoen frank, de meeropbrengst van de belasting bedraagt 740 miljoen frank. Oost-Vlaanderen heeft een vermindering van 222 miljoen frank, en een meeropbrengst van de onroerende voorheffing van 500 miljoen frank en een meeropbrengst van de provinciebelasting van 170 miljoen frank. In Vlaams-Brabant is de vermindering 160 miljoen frank en de meeropbrengst van de onroerende voorheffing 516 miljoen frank. West-Vlaanderen heeft een vermindering van 183 miljoen

frank en een meeropbrengst onroerende voorheffing van 560 miljoen frank.

Het is duidelijk dat de ontvangst van de belastingverhoging niet in verhouding staat tot de vermindering van de ontvangst uit het provinciefonds en dat de provinciebestuurders de ingreep in het provinciefonds hebben gebruikt als alibi om de belastingverhoging aan de bevolking te motiveren. Dat werd ook publiek gezegd. Gedeputeerden van de provincie Antwerpen hebben toegegeven dat het hen goed uitkomt, dat ze nu een goed argument in het publiek debat hebben om de belastingen te verhogen. Ik zal dat in de toekomst onmogelijk maken.

Gelet op de omvang van de belastingverhoging rijst de vraag of de vermindering van het provinciefonds enige invloed heeft gehad. In verhouding betekent het provinciefonds als bron van inkomsten voor de meeste provincies maar 15 percent, voor sommige zelfs iets minder. De provincies zeggen dat ze een volwaardig bestuursniveau zijn en vragen autonomie en een eigen beslissingsrecht. Op het ogenblik dat ze eigen fiscaliteit ontwikkelen, worden argumenten aangehaald om de eigen verantwoordelijkheid te ontlopen. Autonomie betekent in onze ogen ook een eigen fiscaal beleid, waarvan het provinciefonds een ondergeschikt element is.

In veel gemeenten en provincies wordt het belastingdebat in het begin van de legislatuur gevoerd. Dat ligt ook voor de hand omdat men dan het beleidsplan financieel moet vertalen. Dat is een eerlijk debat dat in de deputaties en de provincieraden wordt gevoerd. Daarover moet het Vlaams Parlement zich zelfs niet uitspreken. Dat is de logica van de autonomie. Ofwel heeft men autonomie, ofwel heeft men een gedeconcentreerd bestuur dat van Vlaanderen richtlijnen krijgt en gelden ontvangt.

Over de kerntaken heeft de regering een belangrijke beslissing genomen. Het regeerakkoord is duidelijk en wil de discussie over het streekniveau beperken tot een takendebat. Wij willen het streekniveau niet activeren, wij gaan ons concentreren op het bestaande provinciaal niveau dat bruikbaar en verdienstelijk is. Met het kerntakendebat willen we dat de verschillende bestuursniveaus tot een duidelijker taakafsprake komen als partners in een gezamenlijk bestuursakkoord. De concurrerende bevoegdheden moeten we tot een minimum beperken. Het lokale, het bovenlokale en het Vlaamse bestuursniveau moeten samenwerken. Een aantal taken zijn op dit ogenblik lokaal. Door de schaalvergroting in bepaalde sectoren, bijvoorbeeld de

Sauwens

afvalsector, krijgt men financiële en milieueffecten die zo groot en gemeentegrensoverschrijdend zijn dat ze beter provinciaal geregeld worden. Het grote voordeel hiervan is dat er rechtstreekse aanspreekpunten zijn.

De regering heeft beslist – en dat is ook het uitgangspunt voor het kerntakendebat – dat ieder bestuursniveau de verantwoordelijkheid moet dragen voor de eigen beslissingen. Dat betekent dat we bijvoorbeeld afstappen van het systeem van de koppelsubsidies zoals dat bestaat in de bibliotheken en de monumentensector. Als de Vlaamse minister van Monumentenzorg beslist om 60 procent te subsidiëren in een bepaald restauratiedossier, dan moet de provincie automatisch volgen met 20 procent en de gemeente met 10 procent. In de toekomst zal het Vlaamse niveau volledig zelf moeten instaan voor de financiële gevolgen van de eigen beslissing.

Als wij willen subsidiëren doen we dat voor 60 procent. Het staat het provinciaal niveau volledig vrij om vanuit een eigen monumentenbeleid aanvullend te subsidiëren indien men dat nuttig en belangrijk acht in bepaalde gebieden. Ook de gemeente zelf zal een eigen monumentenbeleid kunnen voeren en dus zelf over de middelen kunnen beschikken. Wat de ontvangsten van het gemeentefonds en provinciefonds betreft, moeten we duidelijk bepalen welke de financiering is van het Vlaams niveau naar die twee bestuursniveaus. Wij vinden dat de basisfinanciering van het lokale niveau via het gemeentefonds moet kunnen gebeuren.

Voor de rest heeft het gemeentefonds voor 60 procent een herverdelende functie. De dienstverlening die een gemeente kan ontwikkelen, mag niet afhankelijk zijn van de fiscale draagkracht die er toevallig tot stand is gekomen. U weet dat de waarde van een opcentiem sterk kan verschillen per gemeente. We zullen de discussie over solidariteit en herverdeling voeren. Het extra miljard kan eventueel worden aangewend voor dit aspect van het gemeentefonds.

Ik ontdek echter geen enkele vorm van solidariteit achter de huidige verdeling van het provinciefonds. Het gaat over een vrij neutrale vorm van basisfinanciering en het belang ervan voor de provinciale inkomsten is heel beperkt. Voor mijn part mag het provinciefonds dan ook worden afgeschaft. De kern van het verhaal is dat elk bestuursniveau zijn eigen verantwoordelijkheid volledig moet opnemen, met uitzondering van de twee elementen op

lokaal niveau waarnaar ik reeds verwees : de herverdeling en de basisfunctie. Elk provinciebestuur moet de volle verantwoordelijkheid dragen voor zowel de uitgaven als voor de ontvangsten uit eigen belastingen. Dit is nodig tegenover de eigen bevolking en kiezers. Dit democratische debat moet rechtstreeks worden gevoerd. Men mag zich niet verstoppen achter beslissingen van andere bestuursniveaus.

Een aantal uitgangspunten van het kerntakendebat wordt vastgelegd door de Vlaamse regering. Over het afschaffen van het provinciefonds werd nog geen enkele beslissing genomen. Wie autonomie wilt, krijgt die volledig. Men zal met andere woorden voldoende fiscale autonomie hebben om de eigen taken waar te nemen. De regering heeft daarover nog niets beslist, maar ik deel u mijn mening al mee : het provinciale en gemeentelijke niveau zullen over voldoende autonomie kunnen beschikken. De gemeenten beschikken nu trouwens al over een vrij verregaande fiscale autonomie. We zullen ervoor zorgen dat de provincies in staat zijn om hun belangrijke taken uit te voeren.

Ik heb op 15 januari reeds gesprekken gevoerd met de vertegenwoordigers van de provincies. Ik heb bovendien een kort onderhoud gehad op 5 maart, en op mijn kabinet heeft een uitgebreide vergadering plaatsgevonden. Ik zal de Vlaamse regering eerstdaags een concreet stappenplan voorleggen inzake het kerntakendebat en het debat over de financiering van de bestuursniveaus. Die debatten zullen samen worden gevoerd met het debat over een beter bestuurlijk beleid en de reorganisatie van de Vlaamse overheid die in de loop van dit jaar zal worden geïmplementeerd.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitgebreid, diepgaand en politiek belangrijk antwoord. Ook in de toekomst zal het voor alle verkozenen, ook die van het Vlaams Parlement, duidelijk zijn dat elk bestuursniveau in de meest verregaande mate zijn verantwoordelijkheid moet opnemen. Geen enkel niveau zal zich nog kunnen verschuilen achter het excuus dat andere niveaus hen hebben gedwongen tot maatregelen die de burgers lasten opleggen. Dit Chinees schimmenspel vormde de rechtstreekse aanleiding voor mijn vraag. Ik bedank de minister nogmaals voor zijn antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het tijdelijk woonrecht in Doel

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meyer tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het tijdelijk woonrecht in Doel.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, over Doel is het laatste woord nog niet gezegd. Onlangs vroegen we coördinerend minister Stevaert naar de stand van zaken inzake de regeringsbeslissing over de tijdelijke leefbaarheid van Doel. Ondertussen heb ik vragen gesteld aan minister Vogels over de dorpsopbouwwerker en aan minister Dua over de grondbank. Het is mijn bedoeling om binnenkort ook minister Van Mechelen te ondervragen over bepaalde aspecten van ruimtelijke ordening. Voor het onderdeel tijdelijk wonen, werd ik doorverwezen naar de minister bevoegd voor Huisvesting.

De beslissing die de Vlaamse regering vóór het zomerreces nam, was niet van dien aard dat ze eindelijk duidelijkheid creëerde voor de bewoners van het polderdorp, wel integendeel, want de bevolking blijft met grote vragen zitten. Een aantal ervan gaat over het tijdelijk woonrecht. Enerzijds wordt gezegd dat de leefbaarheid van Doel wordt gegarandeerd tot 2007, volgens sommige meerderheidsleden zelfs tot 2010, anderzijds wordt iedereen vanaf 2004 onteigend. In tussentijd is sprake van een tijdelijk woonrecht, maar wat hieronder moet worden verstaan is niet duidelijk. De bevoegde minister zou een instrumentarium ontwikkelen waardoor vroegere eigenaars de mogelijkheid krijgen om na de onteigening tijdelijk in hun woning te blijven wonen.

Mijnheer de minister, ik kreeg graag antwoord op tien concrete vragen die sterk leven onder de inwoners van Doel.

Ten eerste, wat houdt het 'tijdelijk woonrecht' precies in ? Is het instrumentarium om dit recht mogelijk te maken, reeds klaar ? Zo neen, wanneer zal het dan eindelijk klaar zijn ?

Ten tweede, zullen de inwoners die vrijwillig hun woning verkopen aan de overheid en dus niet tot onteigening worden gedwongen, eveneens gebruik kunnen maken van het tijdelijk woonrecht ? Zo ja,

zal dit kunnen voor één jaar of voor meerdere jaren ? Is het woonrecht gratis ? Zo niet, welke prijs moet ervoor worden betaald ?

Ten derde, mogen nieuwe inwoners in Doel komen wonen ? Zo ja, aan welke criteria moeten ze voldoen, hoe lang mogen ze er komen wonen en tegen welke huurprijs ?

Ten vierde, kan de overheid onteigenen voor een bepaalde bestemming zoals havengebied of industriegebied, maar de gebouwen ondertussen toch gebruiken voor een andere bestemming, meer bepaald voor het opnieuw verhuren als woning ?

Ten vijfde, heeft het tijdelijk woonrecht voor meerdere jaren invloed op de onteigeningsvergoeding ?

Ten zesde, welke instantie zal de woningen verhuren ?

Ten zevende, kunnen kandidaat-huurders in beroep gaan tegen een mogelijke weigering ? Kunnen ze in beroep gaan tegen de voorgestelde prijs ? Bij welke instantie kunnen ze hiervoor terecht ?

Ten achtste, hoe en door wie wordt de woonkwaliteit in Doel gewaarborgd ? In welk budget is voorzien opdat de eigenaarsverplichtingen worden nageleefd ?

Ten negende, worden alle woningen de volgende zeven tot tien jaar verder bewoond ? Wat gebeurt er met woningen waarvoor zich geen kandidaat-blijvers of nieuwe huurders aanbieden ?

Ten tiende, heeft de sociaal bemiddelaar, de heer Aelbers, of de ondertussen aangestelde dorpsopbouwwerker een rol te vervullen in functie van het tijdelijk woonrecht ? Zo ja, welke rol is dat ?

Mijnheer de minister, ik stel u deze reeks heel concrete vragen omdat ze echt leven onder de bewoners van Doel en bij degenen die eventueel in het dorp willen komen wonen.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer De Meyer, ik zal proberen om u zo concreet mogelijk te antwoorden. Het tijdelijk bewoningsrecht dat werd omschreven in de regeringsbeslissing van 19 mei 2000 vormt een bijkomende maatregel bij het sociaal begeleidingsplan. Het tijdelijk bewoningsrecht heeft echter een beperkter toepassingsgebied dan het begeleidingsplan, dat ook buiten de woonkern van Doel van toepassing

Sauwens

is. De omschrijving van de woonkern Doel is terug te vinden in de gewestplanwijziging van 8 september 2000 waarbij de woonkern werd ingekleurd als een zone zeehavengebied type 3. Hierdoor kunnen in de woonkern Doel instandhoudings- en renovatiewerken worden uitgevoerd. Het tijdelijk bewoningsrecht is uiteraard uitsluitend van toepassing op woningen.

Om een concrete invulling te geven aan de term 'tijdelijk bewoningsrecht', heb ik aan een technische werkgroep de opdracht gegeven om voorstellen uit te werken. Ik verwacht de resultaten in de loop van de week en zal ze aan de regering voorleggen. Ik kan met andere woorden vandaag geen antwoord geven op al uw vragen.

Het verschil tussen Doel en de dorpskern Doel zal ik illustreren aan de hand van een aantal heel recente cijfers. In januari 1998 telde Doel 889 inwoners. In januari 2001 was dit aantal gedaald met 9 procent tot 810 inwoners. Ondertussen zijn er veertig asielzoekers bijgekomen, waardoor er nu 850 inwoners zijn. In de dorpskern Doel woonden in 1998 645 inwoners. Dit aantal is met 12 procent gedaald tot 565. Met de veertig nieuwe, buitenlandse Doelenaars erbij, komt dit aantal uit op 605.

De inwoners die vrijwillig hun woning verkopen aan de maatschappij voor het grond- en industrialisatiegebied van het Linkerscheldeoevergebied, komen ook in aanmerking voor het tijdelijk bewoningsrecht. Het was immers de bedoeling van de regeringsbeslissing om de inwoners die dit wensen, zo lang mogelijk in het dorp te laten wonen. Op dit ogenblik wordt in de verkoopakte tussen de eigenaar en de maatschappij een termijn van één jaar gratis woonrecht toegekend. De termijn kan, op vraag van de bewoner, worden verlengd, eventueel tegen nieuwe voorwaarden. De maatschappij heeft hiermee, in afwachting van de regeringsbeslissing over het tijdelijk bewoningsrecht, een eigen invulling aan de zaak gegeven. Van zodra ik over de verslagen van de werkgroep beschik, zal ik terzake een beslissing nemen en die aan de regering voorleggen. Als de regering een beslissing heeft genomen, zal ik de concrete modaliteiten aan het parlement en aan de bewoners van Doel voorleggen.

In Doel komen nog steeds nieuwe mensen wonen. Dat blijkt uit de cijfers. Op drie jaar tijd zijn 144 mensen verhuisd, maar er zijn ook 53 nieuwe mensen komen wonen. We verbieden de komst van nieuwe bewoners natuurlijk niet. Een aantal woningen wordt door de eigenaars verhuurd, en als de

huidige huurders vertrekken, kunnen nieuwe huurders hun plaats innemen. Ook in de vrijgekomen socialehuurwoningen worden nog steeds nieuwe huurders toegelaten.

U vraagt ook of nieuwe huurders kunnen worden toegelaten in de onteigende woningen die nu toebehoren aan de maatschappij voor het grond- en industrialisatiebeleid. De regering heeft hier nog geen beslissing over genomen. Ik ben van mening dat het sociaal onverantwoord en maatschappelijk onbetaalbaar zou zijn om nieuwe mensen toe te laten in woningen waarvan de inwoners werden betaald en sociaal werden begeleid om de woningen te verlaten. Ik zal zeker geen voorstellen in die richting doen aan de regering, maar natuurlijk zal de regering de uiteindelijke beslissing nemen. Ik zou zo'n voorstel een bijzonder slecht signaal vinden tegenover de mensen die zijn vertrokken.

Dit dossier is heel moeilijk geweest voor de regering, maar ik ben het met u eens dat er nood is aan duidelijkheid. Ik zal me daarvoor inzetten. We mogen zeker geen illusies creëren onder de huidige of toekomstige bewoners van het dorp, want dat zou getuigen van masochisme in het kwadraat. De huidige bewoners stellen met name vragen over het tijdelijk bewoningsrecht en ik verzeker u dat ik hierover binnen de maand een beslissing zal meedelen.

Op dit ogenblik is nog geen sprake van gerechtelijke onteigeningen, enkel van minnelijke verwervingen. In de verkoopakten werd echter wel een retrocessierecht ingeschreven ten behoeve van de oorspronkelijke eigenaar. Die kan, indien hij dat wenst, dankzij dit recht zijn oorspronkelijke woning terugkopen als de overheid de bestemming van algemeen belang niet realiseert. Dat is een goede clausule. Via het onteigeningsrecht kunnen de oorspronkelijke bewoners via de techniek van de bezetting ter bedde in hun woning blijven wonen. Zo krijgen ze de kans om een geschikte nieuwe huisvesting te vinden. Na de uiteindelijke invulling van het tijdelijk bewoningsrecht kan een afdoend antwoord worden gegeven op al deze vragen.

De termijn van één jaar gratis woonrecht die is opgenomen in de verkoopakten, heeft geen invloed op de onteigeningsvergoeding. De termijn werd immers opgenomen na overleg met het comité van aankoop. De latere invulling van het tijdelijk bewoningsrecht staat los van de verkoopakte en dus ook van de te ontvangen onteigeningsvergoeding.

Van verhuren kan naar mijn mening geen sprake zijn, maar op deze vraag zal ik binnen een maand

Sauwens

kunnen antwoorden. Ook over de mogelijkheid om in beroep te gaan tegen een weigering, zal ik dan meer duidelijkheid kunnen verschaffen.

Vervolgens antwoord ik op uw vraag of en door wie de woonkwaliteit in Doel wordt gewaarborgd en in welk budget daarvoor voorzien is. Wat wordt juist bedoeld met eigenaarsverplichtingen als het gaat om herhuisvestingsprojecten en de bewoningsplicht voor de nieuwe woningen in Doel? Het gaat om de taak van de sociale-huisvestingsmaatschappijen op basis van de wooncode.

In hoeverre worden de sociale bemiddelaar en de nieuwe dorpsopbouwwerker bij dit alles betrokken? De heer Aelbers heeft als spreekbuis van de bewoners deelgenomen aan de besprekingen van de technische werkgroep. De dorpsopbouwwerker was toen nog niet aangesteld. Hij zal zeker betrokken worden bij de verdere besluitvorming, indien hij dat wenst.

De voorzitter : De heer Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Ik dank de minister voor zijn antwoord dat op sommige punten zeer duidelijk is. Er blijven echter nog vragen.

Ik geef een voorbeeld van duidelijkheid. De minister zegt dat het voor hem niet kan dat voor onteigende woningen nieuwe inwoners worden aangehouden. Dat is een heel duidelijk standpunt. Uiteraard vraag ik me af wat de houding in deze zal zijn van de Vlaamse regering. In heel dit dossier wordt de meerderheid de jongste jaren immers gekenmerkt door zeer veel verschillende interpretaties en een uitleg die verschilt van partij tot partij. Mijnheer de minister, ik merk zelfs dat binnen uw eigen partij mensen standpunten verkondigen die sterk verschillen van wat u hier zegt. Ik veronder-

stel zelfs dat heel wat mensen door deze uitspraak ontgoocheld zullen zijn.

Vandaag zal ik geen appreciatie geven. Ik wil het antwoord eerst verder bestuderen. Ik wacht uiteraard in spanning op de verdere regeringsbeslissingen die binnenkort zullen volgen.

Mijnheer de minister, collega's, de beslissingen van de regering dateren van mei 2000. Deze regering bestuurt nu reeds 20 maanden. Destijds heeft ze grote verwachtingen gecreëerd. Ik vraag me af hoe ze die allemaal zal vertalen naar de mensen van Doel en omstreken.

In Kijk Uit, het tijdschrift dat de bemiddelaar uitgeeft en dat de bevolking als het officieel communicatiekanaal van de overheid beschouwt, stond in het nummer van januari-februari 2001 dat er eerst-dags duidelijkheid zal worden verschaft over het bewoningsrecht. Ik denk dat het de hoogste tijd is om volledige duidelijkheid te creëren.

In mijn inleiding zei ik dat het verhaal nog niet afgelopen is. Ik denk dat ik binnen enkele weken de minister opnieuw moet ondervragen over deze kwestie, maar ik ben toch blij dat hij nu reeds voor meer duidelijkheid heeft willen zorgen. Dat is belangrijk.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.16 uur.*
